

L'Aiguat de Sant Lluç

Admetem col·laboració de tot-hom però no volem anuncis ni esqueles mortuòries

Periòdic quinzenal satíric, polític, humorístic, de la Conca de Barbarà

Redacció: Carretera, 49 - Vilaverd

Els originals no's tornen. Si no agraden se vendran a pes de paper al preu del dia

Director Propietari: Ignasi de Llorens Mauri

Any II Núm. 9

Vilaverd 15 Gener 1932

Número solt 0'15 ptes.
Any 4'00 "

A la "Trinitat" i els seus escolans

ARA PARLO EN SERIO

L'embestida que *Pedregada* em feu en el seu primer número no em va sorprendre gens. Sabia que de temps corria per Montblanc la nova de que jo era una espècie d'*home de palla*. Aquest nou periòdic *independent* que amb tanta *independència* ja vaig dir que recordava la guerra del francès, en paraules i termes prou clars encara hi afegeix que jo soc un venut.

L'home que això ha escrit em pot venir a trobar per comprar-me i sabrà com penso. Ja sé que no vindrà. Però jo afirmo que qui creu que un altre es ven és perquè ell ha comprat o s'ha venut moltes vegades. Recordem, si no, l'adagi castellà que diu: *Piensa el ladrón que todos son de su condición*. Vull dir que mentre jo amb tota la modèstia i de tota la vida que intervinc en periòdics eomarcals, a la *Pedregada* hi veig escrits una pila de noms i cognoms que periodísticament parlant els deuen conèixer a casa seva, perquè el que's aquí ni el Pere Tonto sab qui són.

Tot això és per començar i perquè els llegidors es vagin convençent de qui són i qui deixen de ser els emboscals, perquè abans cal fer un xic d'història. Això ja ve d'ençà de les eleccions municipals.

Tothom sab l'interès marcadíssim que jo tenia perquè a Montblanc, on hi fins tantes amistats, guanyessin les esquerres, o millor dit, la candidatura que enarborava en aquells moments el canvi de règim com a fi primordial. Vaig aportar-hi el meu modest concurs i la victòria, amb l'esforç de tots, va ésser un fet.

Una cosa, però, em dolia. I és que en aquella ocasió l'element sa i esquerrista dels «Catalans» no plantés bandera. Aquells dies parlant amb varis dels seus associats veia en tots el mateix desig d'acabar amb aquell estat de coses. A la vigília de les eleccions un em deia: «Jo votaré per les esquerres». «O això s'arregla seguidament o jo em faig donar de baixa i em quedo a casa», repetia un altre. «No trobem qui vulgui anar per regidor.» «Ens falten interventors.» Aquestes eren les exclamacions més corrents dels amics i coneguts, que demostrava el mal content general que allí hi regnava.

Qui vulgui negar aquest estat de protesta d'aque-

lla Societat és que vol negar l'evidència, tan és aixís, que al dia de les eleccions, la majoria de socis va votar contra la seva mateixa candidatura. Aquell estat d'indisciplina i de mal content donava els seus fruits i als pocs dies el Centre conegut pels «Catalans» en Junta General s'adheria al partit d'Esquerra.

En aquest moment és quant comença la barra i el cinisme dels homes de la «Trinitat» i demés escolania. Democràticament el Centre on ells convivia havia obtingut per seguir una nova orientació política, i ells més lligueros que el propi Cambó s'hi havien quedat tant fresquets, Vull dir que ni a la reunió feien constar la seva protesta, com era natural si així ho sentien, ni, i això és lo més greu, s'havien fet donar de baixa. Quant als pocs dies vareig ésser a Montblanc i m'ho varen explicar no m'ho acabava de creure. Els «Requesenti, Queraltini i Talaverini» i demés comparses socis d'un Centre adherit a l'«Esquerra Republicana»? I jo em deia per tota resposta: o jo no se on soc o és que al món hi ha molta barra.

I, efectivament, jo ja sabia on era, el que hi havia era més barra, més barra de lo que em figurava perquè a les primeres eleccions que és allà on s'havia de demostrar amb fets el canvi de política efectuat, aquesta «Trinitat» augusta ja buscava la manera de pastelejar i de fer quedar en ridícul la nova orientació política que havien acordat seguir els socis d'aquella casa. Vens aquí el perquè es va imposar el sentit comú que acordava l'expulsió d'uns homes que s'indisciplinaven, a la que en seguiren molts d'altres que's donaren de baixa.

I aquí és on rau el pot de la confitura. Es veu que si una entitat afiliada a l'Esquerra hagués tingut el cinisme de votar i fer *pasteletjos* amb la candidatura agrària lliguera no hauria passat res. Però com que els socis no van estar per raons, les raons varen venir després de la derrota del candidat agrari.

¡I quines raons! Prenen per cap de turc als Poblet, com si fosin la sola voluntat d'una societat que d'una manera democràtica i amb vot secret acordava seguir una conducta determinada i comença l'embestida més ferotge i de més mala fè que mai s'haig vist en un periòdic. I allà va que trona; Negocis, família, assumptes particulars, tota l'inmundícia i la podridura que's capaç de sortir d'una pluma verinosa, s'aboca damunt les planes del quinzenal que d'ençà d'aquell dia és conegut per nosaltres amb el nom dels badocs. Perquè